

Μποζιντάρ Μποζίλοφ

ΚΥΚΛΟΣ

Θά ρχεται ἡ ἄνοιξη. Και θά φεύγει.
 Ἡμουν νέος. Τώρα πιά δέν είμαι. Θά γεράσω.
 Και θά πεθάνω. Δέθα μείνει
 ἀπό μένα κι ἀπό σένα τίποτε ἀλλο
 παρά μονάχα οἱ στίχοι ἐκεῖνοι πού μέσα τους
 θά ρχεται ἡ ἄνοιξη και θά φεύγει
 θά είμαι νέος κι ὅστερα θά γεράσω
 και θά πεθάνω και δέθα μείνει
 ἀπό μένα κι ἀπό σένα τίποτε, τίποτε
 παρά μονάχα ἡ ἀγάπη.

ΚΑΝΟΝΕΣ

Στόν Ε. Γιεφτουσένκο.

Ο ἄνθρωπος, πού παραβιάζει τούς κανόνες,
 ὁ ἄνθρωπος, πού καταστρέφει τούς κανόνες,
 ὁ ἄνθρωπος, πού δημιουργεῖ νέους κανόνες
 ὅχι σύμφωνα μέ τούς νόμους τῆς πίστης και τοῦ κράτους
 ἀλλά σύμφωνα μέ τούς νόμους τῆς καρδιᾶς του
 και σύμφωνα μέ τούς νόμους τῶν χεριῶν του,
 δέν εἶναι ποιητής ἐπειδὴ γράφει στίχους.
 Πρῶτος αὐτός μπαίνει στούς κόσμους ἐκείνους
 ὅπου αὔριο θά περάσουν ὅλοι,
 γιά νά λησμονήσουν τὸν πρῶτο, τὸν μοναχικό
 κι ἀκόμα, νά τὸν ἐκδικηθοῦν
 γιατί διάλεξε γι' αὐτοὺς ἔναν πιό δύσκολο δρόμο.

Ο Μποζιντάρ Μποζίλοφ, ἔνας ἀπό τοὺς σημαντικότερους σύγχρονους βούλγαρους ποιῆτες, γεννήθηκε στά 1923. Ταξιδεψε πολύ καὶ, ὅπως είπαν, στά ποιήματά του μπορεῖ κανεὶς νά διακρίνει τά μεταφυσικά στοιχεῖα τῶν γερμανικῶν καθεδρικῶν ναῶν, τό «διαφορετικό» καὶ τή μαγεία τοῦ Παρισιοῦ καὶ τά ιστορικά μωστήρια πού βρίσκονται θαμμένα στά ρωμαϊκά μάρμαρα. Ο Μποζίλοφ ζεῖ στή Σόφια ὅπου διευθύνει τὸν ἐκδοτικό οἶκο «Ναρόντνα Κουλτούρα».